

LEGEND OF MARTENITSA - A SYMBOL OF HEALTH AND LOVE

The custom of martenitsa hanging dates back to the foundation of the Bulgarian state in 681. The most popular legend about "martenitsa" narrates about Khan Kubrat - a ruler of Old Great Bulgaria, who had five sons and a very beautiful daughter - Huba. The ruler taught his children that they were stronger together and they should never separate to be able to protect Bulgaria. After the death of their father, the sons quickly forgot his wise advice, and were beaten by the Huns leader Khan Ashina. He robbed their possessions and took Huba in captivity. The brothers set off to look for new land for the Bulgarian Kingdom while their sister was waiting for their news. And the good news, brought by a falcon, arrived at the beginning of the spring. In the letter, Asparuh announced that he had found a paradise in the south of the Danube River and they will settle there. Huba escaped, led by the falcon, to whose leg she tied a white silk thread. The bird took her to the new land, but right then an enemy arrow pierced her and her blood dyed the thread. After receiving the valuable news that his sister was with him, Asparuh began to cut off threads of the white-red thread. While he was tying them to the hands of his soldiers, he was repeating these words "The thread that connects us should never be interrupted. To be healthy, to be cheerful, to be happy, to be BULGARIANS ... It was day one, march, summer 681".

ЛЕГЕНДА ЗА МАРТЕНИЦАТА – СИМВОЛ ЗА ЗДРАВЕ И ЛЮБОВ

Обичаят за закичване с мартеници датира от създаването на Българската държава през 681 година. Най – популярната легенда за мартеницата разказва за Хан Кубрат – владетел на Стара Велика България, който имал петима сина и една много красива дъщеря – Хуба. Владетелят учел децата си, че заедно са по – силни и никога не трябва да се разделят за да могат да пазят България. След смъртта на баща си синовете бързо забравили мъдрия му съвет и били победени от предводителя на хуните Хан Ашина. Той ограбил владенията им и отвел в плен Хуба. Братята тръгнали да търсят нова земя за Българското царство, докато сестра им чакала новини от тях. И добрата вест, носена от сокол, пристигнала в началото на пролетта. В писмото Аспарух съобщавал, че е намерил райско кътче на юг от река Дунав и ще се заселят там. Хуба избягала, водена от сокола, на чийто краче завързала бяла копринена нишка. Птицата я отвела до новата земя, но точно в този момент вражеска стрела я пронизала, а кръвта ѝ обагрила концата. След като получил скъпата вест, че сестра му е при него, Аспарух започнал да къса конци от бяло-червената нишка. Докато ги връзвал на ръцете на войниците си и повтарял тези думи: “Нишката, която ни свързва, да не се прекъсва никога. Да сме здрави, да сме весели, да сме щастливи, да сме БЪЛГАРИ... Бил ден първи, март, лето 681”.